

◀ jo prie Dagoberto nužudymo, o vėliau išdavė ir Merovingų giminę, ji pasijuto padariusi nusikaltimą, kurio negalima nei pateisinti, nei ištrinti. Ji buvo galima tik nušlėpti.

Nepaisant visų Bažnyčios pastangų ją sunaikinti, Jėzaus, ar bent jau Merovingų, giminė išliko. Ją pratęsė Dagoberto sūnus Sigisbertas: jo palikuoniai buvo Gijomas Želonietis, žydų karalystės Septimanijos

Autorius Rennes le Château miestelyje prie Magdalos bokšto, kuriame buvo įkurta biblioteka

valdovas, o vėliau – Gotfrydas Bujonietis. 1099 m. Gotfrydai užėmus Jeruzalę, Jėzaus giminė, atrodo, susigražino jai priklausiusį palikimą – teisė į jį šiai giminei buvo pripažinta dar Senojo Testamento laikais. Nepaisant Bažnyčios saugomos paslapties, pasakojimuose, legendose bei literatūros kūriniuose atsirado sakmių apie Lohengrimą – mitinį Gotfrydo protėvį ir, žinoma, romanai apie šv.Gralį.

Šv. Gralis reiškia du dalykus. Pirmiausia jis simbolizuoja Jėzaus giminės liniją ir jo palikuonis – „karališkąjį kraują“, kuri saugoti buvo patikėta Siono vienuolyno sukurtam Tamplierių ordinui. Antra, šv. Gralis, buvo tiesiogine to žodžio prasme kažkoks dubuo ar indas, į kurį buvo surinktas ir saugomas Jėzaus kraujas. Kitais žodžiais tariant, jis buvo Magdalenos įsčios, tam tikra prasme – pati Magdalena. Iš čia kilo viduramžiais taip propaguotas ir plačiai paplitęs Magdalenos kultas, kuris vėliau susiliejo su Mergelės Marijos kultu.

Tačiau yra ir kita šv. Gralio paslaptis. 70 m., per didįjį Judėjos sukilimą, Tito vadovaujami romėnų legionai apiplėšė Jeruzalės šventyklą. Tačiau ne turtai viliojo Bažnyčią, bet šventykloje laikomi oficialūs dokumentai, patvirtinantys Izraelio karališkosios giminės liniją, – atitikmenys gimimo, santuokos liudijimų ir kitų

raštų, atspindinčių ir šiandien tebegyvenančių karalių ar aristokratų giminių svarbiausius gyvenimo įvykius. Šventykloje beveik neabejotinai turėjo būti sukaupta daugybė su tuo susijusių duomenų.

Tam ir buvo sukurtas Tamplierių ordinas, kuris per Gotfrydą Bujonietį – pirmąjį Jeruzalės karalių – šventyklos Saliarono arklidėse surado kai kuriuos dokumentus ir juos parvežė į Europą. Manoma, kad, valdant ketvirtajam Tamplierių ordino didžiajam magistrui Bertranu de Blanšforui, kažkas buvo paslėpta Rennes le Château.

Ne veltui Antrojo pasaulinio karo metu į šias apylinkes buvo atsiųsta grupė vokiečių kalnakasių, kurie, kuo griežčiau saugomi, kasinėjo, stengdamiesi tą slėptuvę aptikti. Knygos autoriai klausia: o gal ten galėjo būti mumifikuotas Jėzaus kūnas (tai irgi viena iš šv. Gralio paslapčių), o gal Jėzaus santuokos liudijimo atitikmuo ir/arba jo vaikų gimimo liudijimai. Ten galėjo būti paslėpta tai, kas turėjo išties didelę reikšmę. Galbūt vienas kuris, o gal ir visi paslėptieji daiktai galėjo būti vadinami šv. Graliu.

Pagal daugumą legendų katarai turėjo kažką didžiai vertinga ir netgi šventa, ir tas daiktas esąs ne kas kita, kaip šv.Gralis, todėl ne veltui Tamplierių ordinas savo ateitį siejo su katarais.

Romanai apie Gralį pasirodė būtent tuo metu, kai įsitvirtinusi Merovingų dinastija užėmė Jeruzalės karalystės sostą ir taip stengėsi truputį atskleisti tikrąsias savo šaknis. Tokiu atveju Jeruzalės karalius būtų buvęs įtakingesnis ir viršesnis už visus kitus Europos monarchus, o Jeruzalės patriarchas būtų pakeitęs popiežių. Nustūmūsi Romą į šalį, Jeruzalė būtų tapusi krikščioniškojo pasaulio toli gražu ne vien sostine.

Jeigu Jėzus būtų buvęs pripažintas mirtinguoju pranašu, kunigu karaliumi ir teisėtu iš Dovydo giminės kilusiu valdovu, visai galimas daiktas, kad jis būtų buvęs priimtinas ir musulmonams, ir žydams. Taigi, tapęs Jeruzalės karaliumi, tiesioginis jo įpėdinis galėjo įgyvendinti vieną pagrindinių Tamplierių ordino principų: suderinti ir sulieti krikščionybę su judaizmu bei islamu. Tačiau istorinės aplinkybės niekada neleido, kad šios trys religijos susiliėtų į vieną religinę doktriną.

Šiandien šv. Gralio paslaptį labai stroptai saugo ir Bažnyčia, ir Siono ordinas, ir tik smalsiems žurnalistams pavyko ją šiek tiek praskleisti. Mūsų grupei irgi teko prisiliesti prie šios pasaulinės paslapties ir patirti nepakartojamą įspūdžių ne tik dėl Rennes le Château apylinkių grožio, bet ir pamatyti bažnyčią, jos koloną, kur buvo laikoma ši paslaptis, pastovėti prie uždarytų kapinių tvoros, nes prie kunigo Sonjero kapo ateiti įmanoma tik su leidimu ir tik giminėms.

Atkelta iš 25 p.

Am

Nors paramams būdingas atšiaurus, gana kontrastingas klimatas, padidėjęs ultravioletinis spinduliavimas ir drėgnas skurdus dirvožemis, čia aptinkamos gyvūnų ir augalų rūšys yra labai įdomios, dažniausiai specifiškos, tik ten tesutinkamos

Mes pakilios nuotaikos (tai būdinga žmonėms, kai aukštųjų kalnų ore maža deguonies...). Čia ne tik įdomu, bet yra daug specifinės mikrodrugių faunos. Arūnas iš karto pradeda rinkti vikšrus, o mes su Saimonu puolame fotografuoti. Su Virginijumi susitariame, kad susitikime po poros valandų, nes Virginijui dabar pati žvalgyba, jam reikia surasti, kur ir ant kokių augalų paramuose minuoja mažieji žolinukai. Iki šiol niekas pasaulyje mažųjų žolinukų iš paramų nebuvo aprašęs. Besukdami su Saimonu ratus po paramų daubas ir kalvas, netrunkame pastebėti, kad nei Virginijaus, nei Arūno nebematyti. Stai ga pasigirsta toks garsas lyg atvažiuotų traukinys. Nesuprantame, kas tai: nei traukinio, nei kaimų šiuose paramuose tikrai nėra. Iš dangaus netikėtai pabyra kruša. Puolame dangstyti kuo turime, nes kerta iš peties. O po dešimties minučių vėl pasirodo saulė ir vėl prasideda atogrąžų rojus. Kol diena – viskas gerai. Neduok, dieve, paramuose sulaukti vėlaus vakaro ir nakties. Tada viską užkloja tankus rūkas, nematai nei kur eiti, nei kur pasislėpti. Prasideda žiauri, 12 valandų trukmės žvarba. Jokiu būdu paramuose negalima užsilaikyti po saulės laidos. Tiesa, vaikščioti čia reikia atsargiai, lygių vietų maža, po žolių danga vien vulkaninės uolienos kupstai ir aštriakraštės duobės, o kai kur net užsislėpusios prarajos. Atrandame Arūną. Labai džiaugiamės vieni kitus aptikę – pasiimesti paramuose vienas juokas. Bet Virginijaus nėra ir Arūnas tikina jo nematęs jau keletą valandų. Labai labai neramu. Su-

azonės dienoraštis

ti. Dar tik 17 val., bet po poros valandų įsivyras visiška atogrąžų tamsa. Iš visų pusių, per visus kalnų tarpus iš Amazonės kyla tiršto rūko liežuviai. O kad jį kur! To nesitikėjau, iš kažkur pasipylė kraujasiurbiai moskitai. Neįmanoma apsiginti, nuo jų daugybinių įkandimų man pradėjo

tariame, kad Arūnas eis link kelio ir tada palei jį leisis žemyn (jis nori nusileisti į žemesnes vietas, kur auga daugiau žolinukų mitybinių augalų krūmų). O mes su Saimonu išeiname ieškoti Virginijaus. Aptinkame nuostabaus grožio ežerą, o už jo dar ežerų. Nė gyvos dvasios, tik paramų tyla ir erdvė. Paskutinė viltis surasti Virginijų – dangintis link vieškelio, jis gali būti apdairiai mūsų belaukiąs kur nors vieškelio pakraštyje. Iš vienos kelio pusės lygi vieta arba status šlaitas, iš kitos – dažniausiai praraja. Žiūrime su Saimonu ir baisimės – nuo tokio statau šlaito nusivertęs sunkvežimis, nieko iš jo nebelikę, viskas susilamdę ir dar sudegę. Šiuo keliu dažnai važiuoja sunkvežimiai, vežantys iš Amazonės džunglių medieną. Virginijų aptinkame dar už poros kilometrų. Kaip mes anksčiau nepagalvojome – Virginijaus geriausios rinkimų vietos dažniausiai įvairios pakelės, ten kaip tyčia daugiausiai tų žolinukų vikšrų. Susitariame daugiau nebesiskirti, tuo labiau, kad jau vakaras arti. Palengva, dairydami mikrodrugių vikšrų, leidžiamės žemiau, ten, kur Arūnas sakė esą pačios geriausios mažųjų gaubtagalvių rinkimo vietos. Negaliu patikėti, ką matau: Arūnas sukasi kaip vijurkas, lapus nuo krūmų plėšte plėšia, neturi laiko net dorai mums paaiškinti, kas čia darosi. Pasirodo, mažųjų gaubtagalvių minų čia yra tūkstančiai ir Arūnas spėja, kad, ko gero, ne vienos, o keturių skirtingų rūšių. Puolame ir mes pagelbėti, nes jau pradeda vakaro-

tinti ne tik kaklas, rankos, bet ir veidas. Nežinau, kaip Arūnas gali rinkti tuos vikšrus, nes mes jau vos gyvi. Ne tik kad pavargę, ne tik kad jau vėlu, bet tie paramų moskitai greit sukels man psichozę. Gerai, kad turiu tokių pusiau permatomų šiukšliamaisių, tad nieko nelaukdamas užsivožiu šiukšliamaisį ant galvos iki pat juosmens (kad ir rankos sutilptų). Saimonas netrunka pridaryti kompromituojančių nuotraukų, bet tokių savo portretų niekam rodyti nenorėčiau.

Vakarinių Andų šlaitų viršūnėje

Dabar nusigauname į vakarinius Andų kalnų šlaitus. Tiksliau į Aloagą (*Aloag*), pačią pačią tų šlaitų viršūnę, nuo kurios Andai pamaži pradės leistis žemyn, kol pasieks vakarines Ekvadoro lygumas, skalaujamas Ramiojo vandenyno. Aloage nuostabu, daug žalumos, daug augalus minuojančių mikrodrugių, nei per karštą, nei per šaltą (apie 18–20°C). Daug kur galima pamatyti laukinių mūsų bulvių ir pomidorų protėvių – iš čia tie mūsų augalai ir yra kilę. Tik viena bėda – rūko debesys. Vakariniams Andų šlaitams vis dėlto būdingas šoks toks sezoniskumas, sausio-gegužės mėnesiais čia kaip niekad daug lyja. Šiuo metu čia lyja kasdien, tik nežinia kada lietus prasidės: antrą trečią valandą po pietų ar vėliau. Iš pradžių rūko debesys atslenka į žemesnes vietas, po pietų pasiekia ir viršūnes ir netrunka pavirsti lietumi, kuris nesibaigia iki nakties arba pa-

Nuolatos besiveržiantis Tungurahua vulkanas (5029 m) neduoda ramybės nei Ekvadoro gyventojams, nei seismologams. Tačiau kaip tik ant šio vulkano šlaitų 2007 m. kovo ir lapkričio mėnesiais mums pavyko aptikti naujų, mokslui dar nežinomų organizmų rūšių

ryčių. Renkame medžiagą labai susikaupe, įlindę į tankius sąžalynus, viena koja įsispyrę į žemę, kad netyčia nenuslystume nuo padrėkusio šlaito. Staiga mes su Arūnu išgirstam baisius keiksmažodžius. Nesuprantam, kas čia galėtų taip negražiai rusiškai keiktis. Dairiomės aplink, juk žmonių čia beveik nebūna, nebent kokie piemenys užklysta, bet vargu ar jie rusiškai moka... Pasirodo, Virginijus ilgai ir entuziastingai rinko minas su vadinamaisiais žolinukais ir labai džiaugėsi, o kai vieną miną neiškentęs praardė, atrado ne žolinuko, o vabalo lervą... Dabar Virginijus nebeieško vikšrų, o šienauja, t.y. piktas mosuoja į visas puses entomologiniu tinkleliu ir tikisi taip pagauti žolinukų suaugėlių. Arūnas aptiko daug minų, ypač mažųjų šeriuotausių (*Tischeriidae*) – jų niekas iš pusiaujo nebuvo iki šiol aprašęs. Aš išradau naują minų fotografavimo būdą. Kadangi mano *Canon* fotoaparatas sugeba makrofotografiją daryti be jokio atstumo tarp objektyvo ir objekto, tad minuotus lapus dedu tiesiai ant objektyvo ir atsivertęs prieš saulę darau labai išdidintas bei ryškias minų nuotraukas. Kiekvienos rūšies mina skirtinga, man tai kaip meno kūrinys, o mokslui – būtinas komponentas vabzdžio rūšies išsamiam aprašymui. Taip užsiėmę nepastebime, kaip rūko debesys jau spėjo pakilti iki pačių aukštumų. Dar neseniai švietė saulė, o dabar visi stovim nelaimingi pakelėje ir mūsų nebematyti tirštame kaip pienas rūke. Oi, kaip svajojame apie sausą viešbučio kambarį ir karštą maistą! Ten, mieste, verda gi tokias sriubas, kur lėkštės dugne po kruopom būna pasislėpusi seno gaidžio koja. Kai ji pasirodo – būna siurprizas (o man dingsta apetitas). Bet jeigu mes iš čia kada nors išsišausime, galbūt ir aš nebeniekinsiu sriubos net su gaidžio koja.